

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2929/2019
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Олга Василијевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Високог савета судства, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 919/19 од 05.04.2019. године, у седници већа од 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 919/19 од 05.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 919/19 од 05.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2366/14 од 20.07.2017. године, која је исправљена решењима истог суда П1 2366/14 од 03.09.2018. године и 06.08.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе; ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на рад исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.07.2017. године до исплате; ставом трећим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на рад у износу од 450.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.07.2017. године до исплате; ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиљи исплати законску затезну камату на износ од 231.661,00 динара од 14.12.2012. године до 05.05.2017. године; ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиљи исплати законску затезну камату на износ од 100.000,00 динара од 15.05.2013. године до 05.05.2017. године; ставом шестим изреке утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи накнади нематеријалну штету због повреде права на правично суђење у вези права на забрану дискриминације; ставом седмим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 51.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.07.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 919/19 од 05.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у другом ставу изреке; ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у трећем ставу изреке тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на рад исплати износ од још 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.07.2017. године до исплате; ставом трећим изреке одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу трећег става изреке; ставом четвртим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу четвртостепене правноснажне пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. става 1. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу новог тумачења права, а нема потребе за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, ни правних питања од општег интереса, нити је потребно уједначавање судске праксе. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5) у вези члана 420. става 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди. Трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање, и не узимају се у обзир приликом

утврђивања права на изјављивање ревизије, па је Врховни касациони суд установио да ревизија тужиље није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић